

Draga sestro,

Ovi dani nose neizmjernu radost poslije svih onih neprospavanih noći, strepnji i iščekivanja. Sve je dobilo novi smisao, pa čak i sjedjenje na skućenoj, betonskoj terasi ograničenoj pogledom u naizgled ogoljeno, požarom opustošeno brdo.

Sjećaš li se onog dana kad smo se testirale i našeg izraza lica punog nevjerice kada smo saznale da smo pozitivne na Covid-19, a tek one agonije i besanih noći kada se tata borio za život. Prošlo je mjesec dana kao tren i napokon sam shvatila da se sve može okrenuti u jedan dan, da si danas neizmjerno srećan, a sutra izbezumljen i očajan i da se trenutna bezvoljnost već sutra pretvara u životnu snagu pojedinca i shvatiš da se sve preokrene za tren i da sve ima svoj početak i kraj.

Treći dan, kada sam dobila temperaturu, nijesam se uplašila, ali sam počela da shvatam da situacija sa Covid-om 19 nije nimalo bezazlena. Brinula sam za tatu čiji me kašalj budio i unosio nemir kao i za mamu koja je nervozno hodala od vrata do vrata obilazeći sve nas noseći toplomjer u ruci.

Ja, nesmotrena u ovoj situaciji, izgubljena u vremenu i prostoru, pomažem koliko mogu, kuvam čajeve do iznemoglosti, pričam preko telefona sa drugarima koji me ispituju do detalja dok gulim đumbir dosta vješto i cijedim narandže dok me ruka ne zaboli. A svi pitaju: „Kako si, Martina?“, a ja uvijek isto promrmljam: „Dobro sam“, a sve nešto čekam da me zaboli, dok nervoza i nemir zbog ove izolacije ponavljaju da im se požalim:

„14 dana treba izdržati“, a cijelo vrijeme gledam u rješenje sanitarne inspektorke koje mi bode oči – ne smijemo napustiti stambeni prostor. Napolju sunca na pretek k'o za inat, a još se treba izboriti sa ukućanima za svoju prostoriju i mjesto ispred TV. „Dizaću se svako jutro prije svih da zauzmem trosjed“, kažem, „da bar na miru moru gledati seriju i guliti đumbir“. „Da gulim bijeli i crni luk neću“, izričito rekoh majci, „jedva i čaj od luka da popijem, a ne još i da ga gulim“.

U svakom smislu borba ne prestaje. Prolazili su dani, dobro sam se osjećala, dok je tata završio u bolnici na kiseoniku, a nas tri prošle s laganim simptomima. Obuzeo me je strah šta će biti sa tatom, a ne možemo ga ni posjetiti. Počinjem sebe preispitivati jesam li mu dovoljno puta rekla da ga volim. Svaki telefonski poziv unosi nemir...Ti dani su bili toliko dugi, neizvjesni i prazni, a ja jako tužna i potištena. Poslije pet dana tata počinje da se oporavlja, jedva čekam da ga vidim. Znaš i sama koliko smo bile srećne kada je tata izašao iz bolnice i kada smo napokon svi ozdravili.

Shvatih da život nema miljenike i da nema pošteđenih i da ova globalna epidemija ne bira čak ni pol ni uzrast, moramo biti svi društveno odgovorni i **držati i dalje distancu**.

Ovo nije kraj i ja ću svakodnevno i dalje nositi masku i držati distancu, piti vitamine – cink i selen i guliti đumbir do iznemoglosti jer bitka je dobijena, ali rat protiv ovog podmuklog neprijatelja još uvijek traje... Nadam se, ne zadugo..

Tvoja Martina